

Eva Katarina Agestam:

*Jag tror att det stora problemet är att det saknas ödmjukhet och ett erkännande av sårbarhet - i samhällsstrukturer likaväl som i de personliga relationerna. Därför är min huvudtes att vi mitt i vår starka övertygelse om vad världen behöver i klimathotets tid, trots känslan av att det är bråttom och nästan försent, måste arbeta vidare utifrån våra allra innersta känslor och samtidigt vara öppna för hur våra medmänniskor upplever världen.*

*Vi behöver alla visa vår sårbarhet och stå för vår sorg, rädsla och längtan så öppet vi kan och inte förakta och se ner på andras svaghet. För det är i svagheten vi kan mötas, och den finns under masker och skal hos varje människa. Den grundläggande rädslan för att bli övergiven har gjort att vi lärt oss att dölja den med diverse överlevnads- och livsstrategier. Därför är det grundläggande för all kommunikation och allt relationsskapande att kunna nå igenom dessa skal till det som är människors sanna kärna av känslor och behov.*

*Tänk om vi i öppenhet och varsamhet kunde mötas i upplevelsen av att allt ytterst är en gåva från Gud, och att vårt ansvar som tänkande och kännande varelser handlar om att omvända oss till ödmjukhet – och se på världen med en lärjunges blick, som påven skrev i sin encyklika ... (Därför) behöver människor, som i vårt samhälle lever med skyggglappar mot grundläggande livsvillkor, hitta tillbaka – till varandra, till naturen som vi är en del av, och till Gud. Allt som främjar dessa relationer är i livets tjänst. (Planetens och kärlekens gränser, sid 155-157)*